

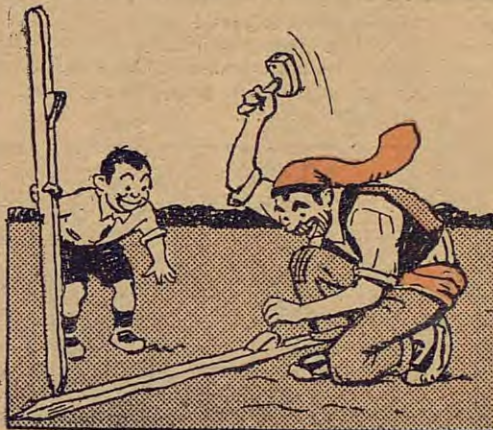

VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

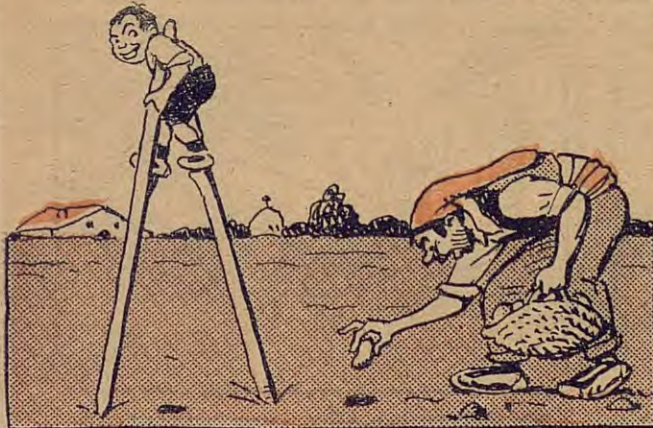
—Pare, pare! Em tindrieu de fer amb aquestes fustes unes crosses per a jugar.

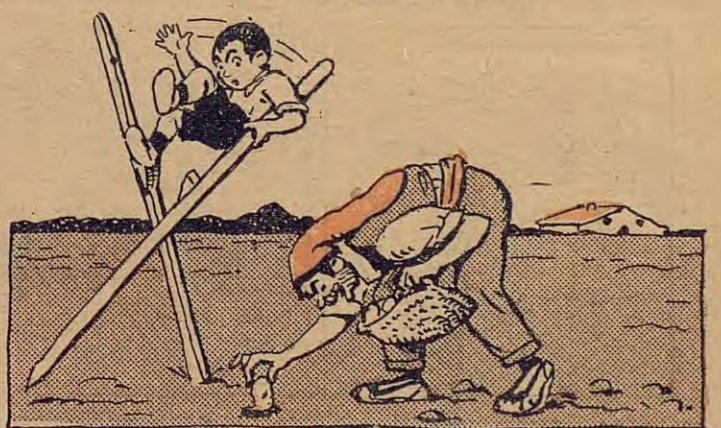
El pare, bon home com tots els pares, s'apressa a donar satisfacció al fill sota la promesa d'aquest que tindrà seny i caminarà amb tota cura.

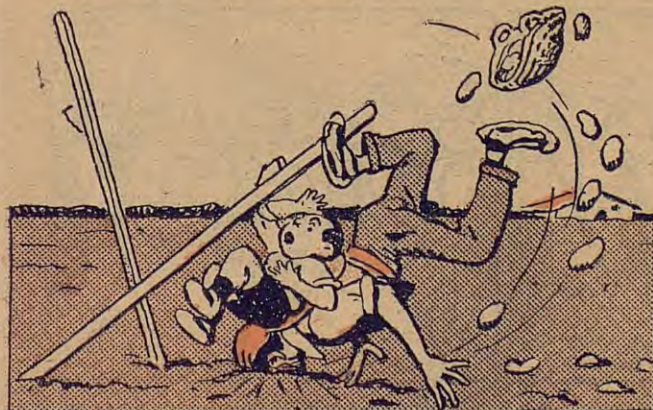
—Calla! — exclama el pagès. — Tinc una pensada per a treballar poc. Aprofitaré els forats que el marrec va fent, per a plantar-hi patates.

No és per dir-ho, però l'invest dóna un gran resultat. Es una veritable troballa en l'art del pagès, digne de figurar en un tractat d'Agricultura.

Però—el que són les coses—el noi que, en començar, caminava a poc a poc i amb grans precaucions, ja es creu un «as» i es posa a córrer.

I en el pecat porta la penitència, car en un pas en fals, cau amb tan mala fortuna que en el darrer sot en lloc d'una patata hi clava el seu nas.

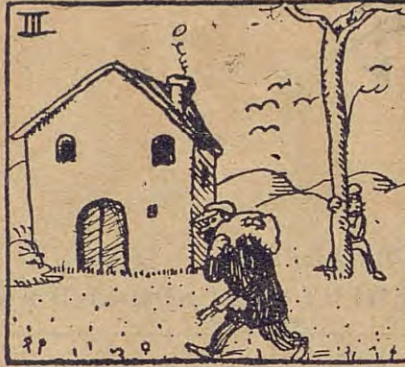

I com que en la caiguda també ha resultat contusionat el pare, aquest fa estelles de les crosses, però, home pràctic com és, les fa servir per a coure-hi el dinar.

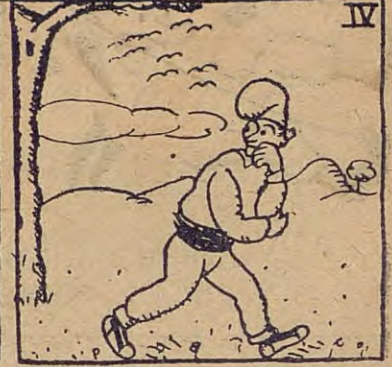
LA BELLA GESTA D'EN PERET BON-NOI

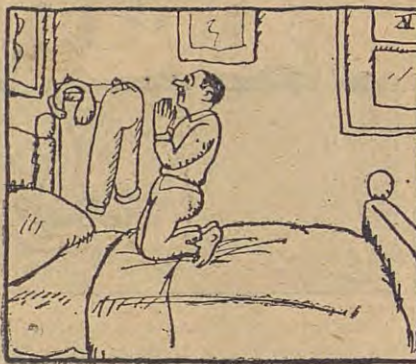
A Vilasuau es va cometre una vegada un robo escandalós. Els lladres, després de reventar cinc portes i espanyar set calaixos, s'endugueren una gran quantitat de diner.

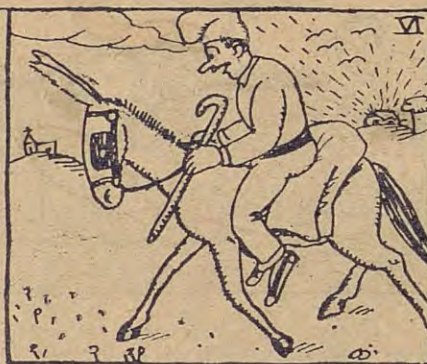
El soment cercà d'ací i rebuscà d'allà. Totes les recerques resultaren infructuoses. En Peret Bonnoi un dia, anant pels afores, veié un home armat...

...que duia un sac de diners i que es ficà en una barraca. «Ja et tincl», es digué en Peret. Se n'anà...

...cap a casa seva, s'encomanà a la Verge, i al matí següent...

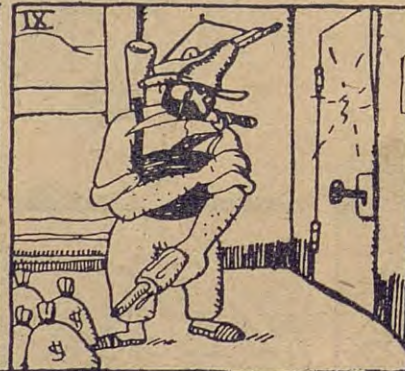
...tornà a la cova dels lladres sense fer fressa ni dir res a ningú.

En ésser-hi aprop, lligà el burret a la soca d'un arbre...

...i es preparà degudament. Els lladres encara dormien. Trucà tres cops forts a la porta, amb el gaiato...

...i el lladre que estava de guàrdia, digué:—Qui hi ha?—Sóc un ànima del Purgatori—contestà en Peret.

Els lladres, que solen ésser molt supersticiosos, en sentir aquesta resposta i veure el tipus de fantasma que feia en Peret, es precipitaren per les finestres i arrencaren a córrer camps enllà.

En Peret entrà, i podeu comparar l'alegria que tingué en veure una muntanya de diners procedents del robo de Vilasuau i d'altres robos anteriors!

Carregà tots els diners dalt del seu burro, i se n'anà cap al poble. La rebuda que li feren fou emocionant de debò. Després de retornar els diners al seu amo de Vilasuau...

...entre els que li quedaren dels robos de procedència inconeguda i els que li donaren en subscripció pública en prova d'agraïment, en Peret visqué feliç tota la vida, amb una gran fortuna.

Heu's aquí el fidelíssim retrat del furibond i terrible anarquista «Cara-de-rap», un dels homes de pitjor gènit que donen carades en aquest món.

Un dia, en sortir de casa, va ensopegar i, malgrat ésser un àcrata dels més convençuts, va anar allò que vulgarment es diu «d'oros».

I no sabent a quin infeliç mortal fer pagar la festa (?), es va esbravar amb el Xelin, el gos de la perruqueria del xanfrà.

El propietari d'aquesta i també del quisso, en veure tan injusta i bàrbara manifestació, decidí pendre una venjança exemplar.

I com que estava ben assabentat que el ferotge «Cara-de-rap» es reunia amb els altres companys d'idees en un cafetí d'un indret amagat...

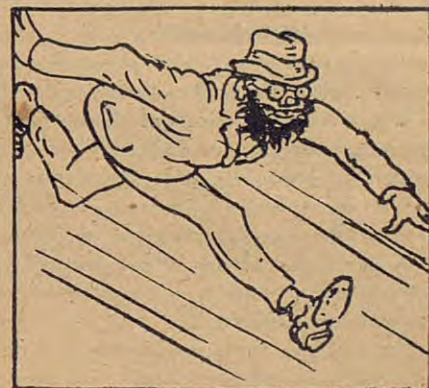
...es disfressà tan encertadament, amb ajuda dels diferents objectes del seu art, que arribà a imitar perfectament la «pinta» de l'anarquista.

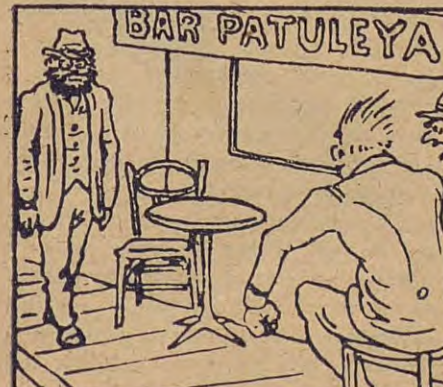
I molt abans que el veritable, el fals «Cara-de-rap», emprant un aire terrible, es dirigí a pas de llop a la taverna més amunt citada...

...i així que arribà les emprengué a bastonades de cec—a tort i a dret—sense encomanar-se, naturalment!, a Déu ni al diable...

...i tenint bona cura de fugir ràpidament, aprofitant l'esvalot i el desconcert que havia produït en l'honorable cenacle la seva pallissa.

Pocs moments després d'això, comparegué tot tranquil l'autèntic «Cara-de-rap», pensant per endavant en les delícies del cafè i del caliquenyo.

No cal pas dir que els seus «dolços» companys se li tiraren al damunt amb l'afany de venjar-se, propinant-li tal pluja de cops i bastonades...

...que el deixaren inútil per una llarga temporada. Podien restar satisfets el Xelin i el seu amo! En «Cara-de-rap» havia pagat ben cara la seva mala acció!

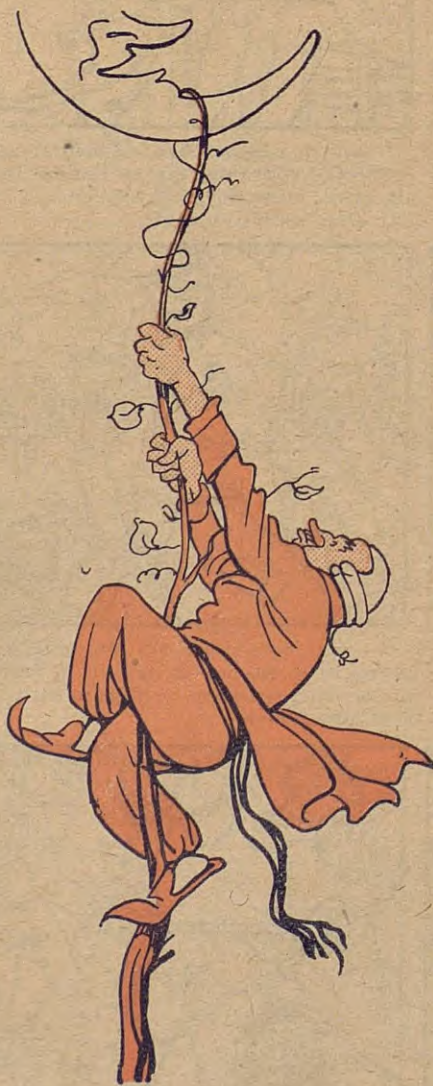

AVENTURES DEL BARÓ DE BOLA-BLAVA

(Continuació)

Es veu que la meua valentia—que ja era coneguda entre l'exèrcit enemic—s'acresqué amb l'ardida defensa que feu en aquesta darrera gesta, car no tardaren els meus vencedors a rebre avís del soldà, dient que volia que m'enviessin a la seva vora per a «retre'm l'homenatge que em mereixia». Jo, si voleu que us sigui frac, vàreig restar íntimament satisfet d'aquest encàrrec de la primera personalitat dels meus contraris i fou, per tant, amb certa complacència que empenquí el viatge vers el lloc del seu sojorn. Però mai hauria dit que el despit i l'enveja de l'home arribessin tan amunt o... tan avall. Teniu de pensar que aquell magnat, valent-se de la meua trista condició de presoner i per a vessar el fel que a la seva ànima resseca li havia fet criar la meua fama gloriosa, em declarà que des d'aleshores em destinava per a esclau seu, si bé que, donat el meu títol de noblesa i la meua alta graduació, em dedicaria a la honorable tasca de tenir cura de les seves abelles. Jo, per a no cometre una imprudència que podia costar-me cara, vàreig callar, si bé vàreig mirar a aquell despreciable «gran senyor» d'una faisó que li féu més mal que bé.

Com ja he dit suara, estava encarregat de les abelles del soldà. La meua missió consistia en dur-les cada matí al camp, guardar-les tot el dia i portar-les cap al tard al seu rusc, amb la condició de no deixar-ne cap. Ja em teniu, doncs, a mi, a tot un Baró de Bola-blava, amb la destal d'argent a la mà—que és el distintiu dels jardiniers

del soldà—complint la tasca dita, que si no era dura, era per a mi assats denigrant. Tot anava, n'obstant, bé, fins que una tarda, al fer el recompte, troví a mancar una abella. Vàreig buscar-la adalrat, car ja sabia que el càstic seria cruent, i per fi la vàreig veure refugiada en un arbre per a no caure en poder de dos óssos—golafres d'aquesta bestioleta que ells tenen com a llamina—que s'havien ja enfilat per a caçar-la. Per a esporuguir a les dues feres, vàreig fer pendre impuls en el meu braç dret i els hi vàreig tirar la destal amb la força màxima. Cert que varen fugir espaordits, però l'eina portava tanta empena, que vegí ben clarament com s'elevava pels aires amb gran velocitat fins anar a caure, per dissort meua, en la lluna, que, complint la seva missió, acabava de sortir de darrera una muntanya veïna.

Amb la tristesa que és de suposar, vàreig retirar-me portant totes les abelles al rusc imperial i pensant en el cruent càstic que m'esperava quan, en fer la mesal revista dels empleats del soldà, el nostre comandant quefe s'adongués que jo havia perdut el distintiu de jardiner. Urgia recollir la destal d'argent, però era necessari trobar el mitjà per a aconseguir-ho. Qualsevol altre que no hagués tingut la meua serenitat, s'hauria esclafat el cap per les parets, o al menys, s'hauria entregat a una furiosa desesperació. Jo tinc de confessar que no estava pas gaire tranquil, car sabia

ben bé que una falta qualsevol comesa per un esclau del gran senyor era castigada amb les penes més serioses, però sí puc afirmar que lluny de posar-me a plànyer de la meua propera i trista sort, em vàreig dedicar a cercar el remei. I pensant, pensant, vàreig arribar a la següent conclusió:

—La destral ha caigut en la lluna. Ço que cal és anar a buscar l'eina. Per a pujar a la lluna em cal quelcom per a enfilar-m'hi. Ço que dec buscar, doncs, és un mitjà perquè això em sigui possible.

Vàreig recordar-me que el pèsol de Turquia creix molt ràpidament a una alçada extraordinària i que té el gros aventatge que és molt groixut i d'una gran resistència. Recollint la grana millor que hi havia en la granja agrícola del soldà, vàreig plantar-ne a ple camp, amb tan d'èxit que a l'endemà ja gairebé es perdia de vista per la gran alsària que havia assolit i dintre de pocs dies poguí veure com el seu extrem es caragolava capriciosament a un dels corns de la lluna. La primera cosa estava ja acomplerta i era necessari no perdre temps per a portar a cap la segona. Sense cap mena de por; al contrari, amb el cap seré i l'ànim tranquil, vàreig enfilar-me lleugerament per la forta tija del pèsol meravellós i sense cap incident desagradable, vàreig arribar a la lluna amb relativament poca estona i sense massa fatiga.

Un cop allí vàreig apressar-me a cercar la meva destral. Feina difícil a fe de cavaller! Com que allí tots els objectes són d'argent, qualsevol anava a trobar, sense passar-hi llarga temporada, l'eina que em calia. No tinguí més remei que reposar una llarga estona—car en veritat ja començava a sentir-me cansat de veres—per a reempendre la recerca. Per fi volgué la Providència que els meus esforços haguessin el succés que es mereixien i quan ja desesperava, vàreig trobar la destral a sobre d'un gran munt de palla. Més satisfet que un gos amb un os, vàreig dirigir-me al corn de la lluna per a empendre el viatge de retorn, més... oh desesperació! La calor del sol havia mústigat la tija del meu pèsol de tal manera, que no podia pas intentar la devallada per la mateixa via sense arriscar-me a trencar-me el cap i esmicolar-me els ossos.

Què podia fer, Déu meu, per a sortir de tan greu conflicte? Sense provisions, no podria pas quedar-me allí dalt per massa temps i, demés, temia que la meva absència fos notada entre els esclaus del soldà. Amb la decisió que sempre m'ha caracteritzat, vàreig pendre ràpidament el partit que creguí més convenient i agafant la palla, sobre la qual havia

caigut la meva destral, vàreig posar-me a trenar una corda de tota l'extensió que em permeté el gran «stock». Vàreig lligar fortament un extrem al mateix corn de la lluna i em vàreig deixar anar suaument corda avall, sostenint-me amb la mà dreta i aguantant amb l'esquerra l'objecte culpable de les meves angúnies. Quan vàreig arribar al capdavant, encara es-veia la terra molt lluny i no era qüestió d'aventurar-se a un salt segurament perillós. Així és que vàreig tallar la porció superior, i la vàreig anusar a l'extrem inferior, continuant la devallada sense cap més contratemps.

Ja veia clarament la terra i àdhuc en reconeixia els indrets més sapiguts, quan se'm trencà la improvisada corda i vàreig caure amb tota la força del pès del meu cos acrescudada per la gran distància. Ja em veia fet pols damunt d'una muntanya o aixafat en les teulades d'una ciutat, però la Providència, que es veu ben bé que es preocupava de mi, féu que anés a caure en un llac. I fou tan gran el pataxap, que després d'arribar gairebé al fons, en vàreig ésser expedit amb tanta fúria, que em trobí assegut en el camp on trescaven les abelles. Váris esclaus que fins a mi vingueren per a preguntar-me, encuriósits, d'on venia, es posaren a riure com a boigs quan els hi vàreig explicar el meu viatge a la lluna. Està clar; qualsevol els hi podia fer creure tal meravella, veient-me sortir de dins d'un llac!

Ja us podeu pensar que abastament alligonat per aquesta experiència, vàreig cercar altres mitjans per a desempeller-me dels óssos que per allí voltaven i que eren enemics declarats dels ruscs que m'estaven confiats. Entre les diferents solucions que vàreig assajar, generalment amb l'èxit més satisfactori, n'hi hagué una de molt curiosa que em proporcionà, demés, l'avinentesa de fer riure al soldà, cosa de més importància de ço que sembla a qui no pensa que aquest potent senyor no somreia més que en contades ocasions i que la meva condició d'esclau podria millorar notablement a conseqüència de tal inusitada manifestació de joia.

Hi havia prop del lloc on els rusc estaven instalats, una carreta que els jardiniers feien servir per a transportar terra i plantes.

(Continuarà)

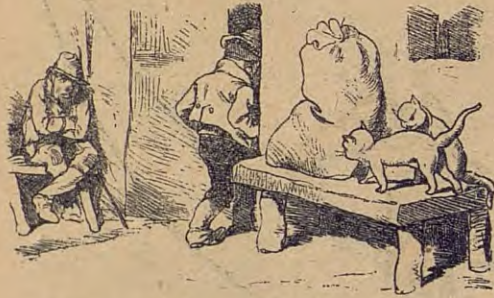
—Vés a vendre aquests garrins... pels rics és un bon bocí.

! l'home amb el sac a coll, de vila emprèn el camí

La ivsta d'una taverna al pagès fa vacil·lar.

I no poguent evitar-ho per fi es decideix a entrar.

Un amic troba que l'insta a jugar una partida.

Mes, un cop en el joc tirat, del temps no guarda la mida.

Mentrestant, un foraster el sac mira amb interès.

Mes, intrigat, no atina allò que belluga què és.

Preu que a l'obrir el sac ho veu i un «cambiasso» fa al moment.

Després de perdre molts quartos del joc ve l'acabament.

I amb calma segueix la ruta mig caminant i mig a peu.

El va seguint el trapella i, cridant-lo, diu:—Què porteu?

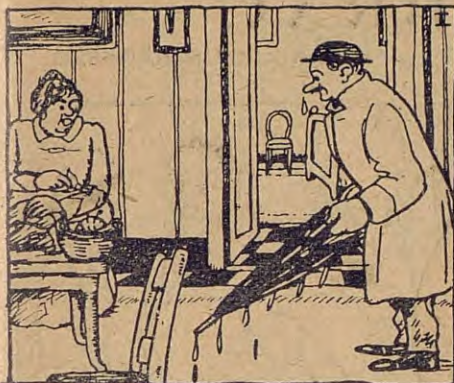
—Dos garrins!—I bé, quant valen? —Mireu: tant!—Doncs ja són meus!

Obren el sac i, en efecte, surten dos furibons... «meus»!

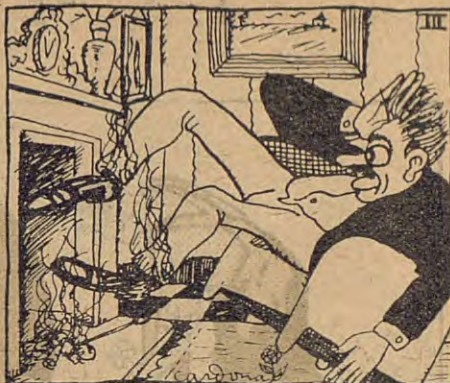
Per trapella i embustero l'home en surt estomacat. I és que el joc i la taverna porten sempre un disbarat.

—Quina manera de ploure!
—I quina manera d'embrutar-te els pantalons!
—No et cremis, dona, no et cremis...

...aquestes taques rai, que se'n van amb benzina!

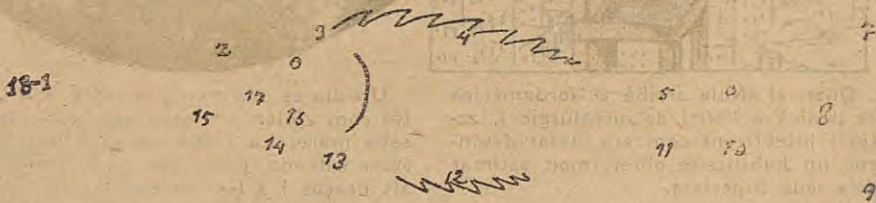
—Caratsus! Ara el què em cremo sóc jo!...

LABERINTE

—Quin jugador xuta a la pilota?

ENTRETENIMENT

Resseguiu correlativament els números amb llapis o ploma i sortirà el perfil d'un peix. Quin peix és?

—Ep, mestre, El gat no pot passar. Que no sabeu que el propietari rid vol ni gats ni gossos en els pisos?

—Ja que no em deixeu tenir un gat, m'hauré d'accontentar amb una rata encara que sigui sàvia.

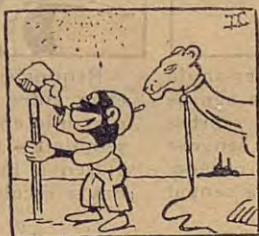

—Té, per no haver volgut tolerar un gat, ara n'hauràs d'aguantar una dotzena.
(De «Le Petit Illustré».)

La sesta d'en Panchito Blanc

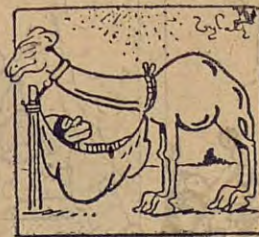
Després d'un grapat d'hores de caminar pel desert, en Panchito Blanc, guiant-se per la llum del sol, coneix que és l'hora de fer la sesta.

Com que allí no troba cap arbre, no li toca més remei que construir-se una «hamaca»...

...amb els escassos elements amb que compta.

De la seva obra ha reeixit mercès al seu talent i sens esperar un moment s'ha quedat ben adormit.
(De «Le Petit Illustré».)

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

Llegidors: La redacció del «VIROLET» a l'objecte d'iniciar als nois i noies de la nostra Pàtria, al conreu de l'història, us convoca al GRAN CONCURS que queda obert des d'aquest moment.

Per a ésser admès al concurs cal ajustar-se a les següents condicions:

- 1.—Cada història tindrà com a màxim sis quadrets, de forma quadrada, o sigui, igual de alts que amples, dibuixats amb tinta xina o qualsevol altra tinta mentre sigui negra.
- 2.—Acompanyant al dibuix, deurà anar-hi el text corresponent.
- 3.—Totes les històries aniran signades amb el nom i cognom de llur autor; amb lletra ben llegible.
- 4.—Es concediran tres primers premis i sis accésits en la forma següent:

PRIMER PREMI.—Una pilota de futbol de reglament o una esplèndida nina de drap, segons sigui un noi o una noia l'autor de l'història premiada.

SEGON I TERCER PREMIS.—Els mateixos objectes, però de qualitat inferior, concedits en la mateixa forma.

SIS ACCESSITS.—Altres tants volums del «Viatges de Gulliver», luxosament editats

5.—Els premis es concediran mitjançant un plebiscit en el que hi tindran vot tots els nostres llegidors, en la forma que s'anunciarà a son degut temps.

6.—El plaç d'admissió finirà el dia 31 de gener de 1923, tenint d'enviar-se les històries abans de dit dia, a la nostra redacció, Cardenal Casañas, tant personalment o per Correu en sobre obert que digui: «Originals d'impremta» i amb un segell d'un cèntim.

Solucions al número passat

A l'entreteniment: **Un ocell.**
Al geroglífic: **Capitell.**

Eduard i Josep Solà,
Impresors, València, 200
Barcelona.—Tel. 1282 G.

Des del primer número d'any nou publicarem setmanalment diferents episodis de **El Cavaller de la Creu** novel·leta gràfica interessantíssima.

LA MARCA DEL BRAC

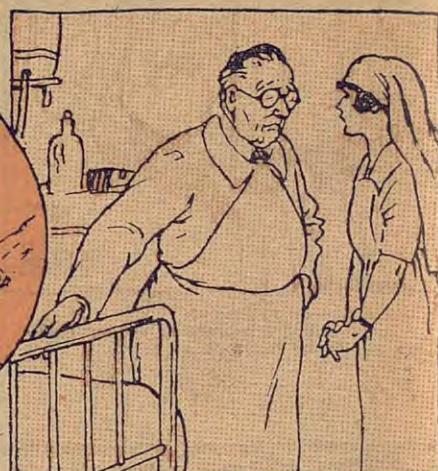
(Conclusió de HISTORIA D'UN NAUFREG)

Quan el «Noi» arribà a Nordamèrica es dedicà a l'ofici de metalúrgic i, actiu i intel·ligent com era, aviat devingué un habilíssim obrer, molt estimat dels seus superiors.

Un dia es declarà un incendi, tan sobtat com violent, al «cottage» on vivia la seva mare. La pobra senyora va poder ésser salvada, però amb greus cremades als braços i a les cames.

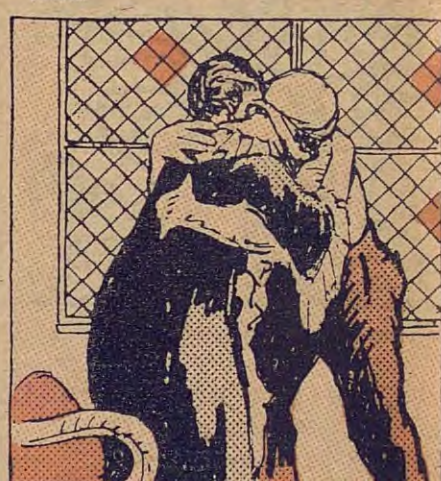
Tan greus eren, que el metge declarà que no podria guarir-la si no es trobaven persones caritatives que consentissin cedir fragments de llur pròpia pell per a empeltar-la a la de la malalta.

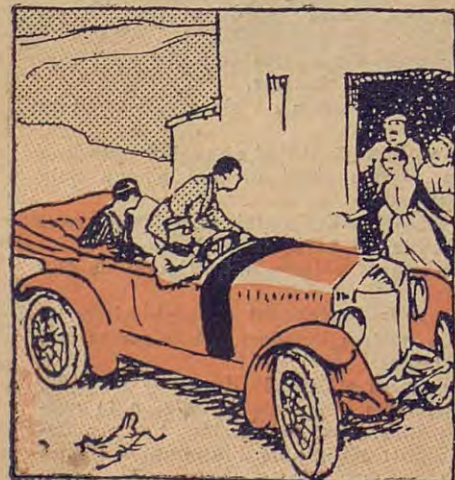
Cent braços varen oferir-se. Varen ésser triats els de més adient constitució. Entre els escollits hi havia el d'un robust obrer que hi tenia una singular senyal formada per cinc veruguetes en forma de creu.

Nosaltres, que sabem a qui pertanyia aquesta senyal, podem donar-nos ben bé compte de la estranya sorpresa, torbació i alegria que va tenir la senyora quan, tretes les benes un cop curada, va veure en el seu propi braç la senyal del braç del seu fill.

Renunciem a descriure la tendra escena entre aquells dos éssers, tornats a reunir en tant novel·lesques i inversemblants circumstàncies. Com regraciaren a la Mare de Déu, que a la fi havia escoltat llurs prescs!

Poc temps després, un auto es deturava davant l'humil caseta d'en Tano, el pescador. La «germaneta» va ésser la primera de conèixer el «Noi» en aquell elegant senyoret que hi va baixar.

Llur casament va efectuar-se a l'església parroquial, en mig de les aclamacions de tot el poble, que sempre simpatitza amb les històries de meravella i abnegació.

Quan Nostre Senyor envià als nuvis el primer fill, haurieu vist que, en lloc de tenir-lo en un ric breçol, el tenien en una humil caixeta col·locada sobre d'un salvavides, atuell als quals devien llur felicitat.—FI.